

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. J. V.**
zastoupen Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem
se sídlem AK Dlouhá 103, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022, sp. zn. KUKHK-24059/UP/2022 ,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek za řízení ve výši 3.000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 10. 2022 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu úřadu Hradec Králové, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. SZ MMHK/077306/2021 ST1/ŘiČ, čj. MMHK/094797/2022 ST1/ŘiČ. Tímto rozhodnutím stavební úřad povolil výjimku z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, pro účely umístění stavby označené jako stavební úpravy, nástavba a přístavba rodinného domu v ulici, čp. XA, na pozemcích st. p. č. XB, parc. č. XC, XD, XE v katastrálním území.
2. Krajský soud se nejprve musel zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zjistil, že žalobu nemůže věcně projednat, a to z následujících důvodů.
3. Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

4. Krajský soud při svých úvahách vyšel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66, který se týkal obdobné situace, tj. odmítnutí žaloby proti rozhodnutí o povolení výjimky spočívající ve zmenšení odstupové vzdálenosti zamýšlené stavby od stavby existující. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že „rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.“ Tento svůj názor odůvodnil tím, že „[j]akkoliv je v řízení o výjimce s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda se výjimka v konkrétním případě povoluje či nepovoluje, a účinky takového rozhodnutí nejsou omezeny do doby, než je vydáno konečné rozhodnutí, nemá samotné povolení či naopak nepovolení výjimky do práv účastníků žádné přímé dopady. Tak by tomu bylo pouze v případě, pokud by se již na základě samotného rozhodnutí o výjimce mohl záměr, pro který byla tato výjimka požadována, fakticky uskutečnit, anebo se naopak musel uskutečnit v jiné podobě, než pro kterou byla požadována výjimka, resp. se vůbec uskutečnit nemohl. Jinými slovy samostatný soudní přezkum by byl zcela namístě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole. (...) Zásadní a rozhodující pro případný zásah do stěžovatelčiných práv je až umožnění realizace zamýšleného záměru prostřednictvím konečného rozhodnutí ve věci, tj. rozhodnutím o umístění zamýšlené stavby. Teprve na základě tohoto rozhodnutí může být předmět výjimky skutečně realizován, či slovy dosavadní judikatury ‚uveden v život‘. Z tohoto úhlu pohledu je pak zcela nepodstatné, zda řízení o výjimce probíhá samostatně nebo ve spojení s územním, stavebním či jiným řízením ve věci samé, či že o výjimce rozhoduje stejný orgán jako ve věci samé.“
5. V nyní posuzovaném případě je přitom situace obdobná. A jelikož byla výjimka udělena pro účely umístění stavby označené jako stavební úpravy, nástavba a přístavba rodinného domu, je zřejmé, že takovou stavbu nelze realizovat pouze na základě rozhodnutí o povolení výjimky spočívající ve zmenšení odstupové vzdálenosti zamýšlené stavby od stavby existující, ale k samotné realizaci záměru je zapotřebí povolovací řízení. Z projektové dokumentace založené ve správním spise totiž vyplývá, že rozhodně nejde o stavbu, která by byla v tzv. „volném režimu“, tj. bez nutnosti ohlášení či stavebního povolení, neboť nejde o stavební úpravy, kterými by se nezasahovalo do nosných konstrukcí stavby a neměnil by se vzhled stavby (srov. zejména § 103 odst. 1 písm. d/ stavebního zákona). Navazující povolovací úkony správního orgánu pak jsou přezkoumatelné ve správním soudnictví.
6. Jelikož tedy nyní žalobou napadené rozhodnutí není způsobilé být samostatným předmětem soudního přezkumu, neboť samo o sobě nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob, na podanou žalobu je nutno nahlížet jako na návrh nepřípustný.
7. Vzhledem ke shora uvedenému musel krajský soud žalobu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) v návaznosti na ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., když žalobou napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1

cit. zákona. Žaloba tedy směřovala proti úkonu, který je ze soudního přezkoumání vyloučen, krajský soud proto musel žalobu odmítnout (výrok I.).

8. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta (výrok II.).
9. Krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby před prvním jednáním ve věci, žalobce tak má právo na vrácení soudního poplatku za řízení (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Krajský soud proto výrokem III. rozhodl, že žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Uvedená částka bude žalobci vrácena po právní moci tohoto rozhodnutí z účtu krajského soudu.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. března 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu